

Dear Ava,

A sikerlistás Ilsa Madden-Mills
lebilincselő románcá.

... That's stupid.

of eyes are the
that I really m

and I feel something

re, but I can

n ten months s

I've missed

missed you

of

Dear Ava

Drága Ava!

fine
selection

ILSA MADDEN-MILLS

ILSA MADDEN-MILLS

Dear Ava

Drága Ava!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

AVA

Harmadév

NEM LÁTOK A SAJÁT HAJAMTÓL, így félresöpröm az arcomból, a szívem dübörgő zakatolásba kezd, mikor felpattanó szememet vaksötét fogadja. A levegőt megüli a késő őszi sarkában taposó télelő.

Hol vagyok?

Töröm a fejem; határozottan emlékszem az útra, ami ebbe a ligetbe vezetett, egy keskeny, nyomvályús sávra, amit csak jobb híján neveznék útnak, mert inkább egy ösvény traktoroknak, quadoknak és bármilyen tisztességes elsőkerék-meghajtású kocsinak.

A rád váró út, legyen az mesés szép vagy ocsmány, kemény vagy puha, sima, kövezett vagy hepehupás... csakis a tiéd. A legfontosabb az, mi vár a végén.

Ezt az egyik apáca mondta annak idején, de már nem rémlik, miért – pillanat, *istenem*, úgy sajog a fejem, mintha bevették volna egy körtörő kalapáccsal!

Pislogok, nagyot nyelek, összpontosítok, erővel próbálom tompítani a kint.

Hol vagyok?

Fülsértő visítás hasít az éjbe, mire összerezzenek, és rádöbbenek, hogy tőlem ered. Megremegek a hátborzongató hangtól, elhallgatok, az erőfeszítéstől sziszegve kapkodom a levegőt, és megpróbálok felülni. Végül meggondolom magam, amikor fájdalom döf az altestembe. Mintha marcangolnának...

Cssesse meg! Inkább lent maradok.

Magas fűben vagyok, ez biztos, és lassan szuszogok, összeszedem magam, miközben a csillagos eget bámulva keresem a válaszokat. A hold vakító korong, fénybe borítja a fölém tornyosuló fenyőfákat, a szélfúttá ágak tenyerüket dörzsölő kísértetujakként zizegnek. A lassú, hideglelős mozgás láttán eszembe jutott egy borzasztó Grimm-mese, amiben egy fiatal lány virágszedés közben eltéved a varázserdőben, aztán felfalja a szörnyeteg.

Behunyom a szemem.

Újra kinyitom.

Elvarázsoltak nem elvarázsolt, de biztosan erdő.

Hogy kerültem ide?

A fejem tekergetem, észreveszem egy kihunyó máglya zsarátnokát, ott izzik néhány lépésre egy majdnem nyílt mezőn. Képek táncolnak a fejemben – magamról, ahogy kacarászva, iszogatva ropom a tűz körül...

Élesen felszisszenek, mikor belém hasít egy újabb emlék, de elhessegetem. *Még nem állok rá készen.* Belemarkolok a fekhelyem zsíros, avaros földjébe. Mocskos a ruhám. Legalább nem a vörös-fehér pomponlány-egyenruhámat viseltem. Nem, volt időm átöltözni egy miniszoknyába és egy csipkés szegélyű, kék atlétatrikóba, ami „tökéletesen megy a szememhez”, ahogy azt Piper leszögezte, miközben próbált lebeszélni, hogy... miről? Miről is győzködött?

Újabb kínhullám hömpölyög a fejemben, fintorgok, görcsösen nyeldekelek, hogy benedvesítsem a kiszáradt szám.

A mezőre összpontosítok.

Ott tartották a bulit, a péntek esti meccsek utáni szokásos sörözést, ott volt a helyem az erdő előtt. Igen. Korábban sokaság, zene és autók lepték el az egész tisztást. Fiúk, néhányan még mindig mezben, mások farmerban és a sulis trikójában, csinos lányok olyan ruhákban, amire nekem nincs pénzem, és olyan cipőkben, amilyenem sosem lesz...

Mostanra kiürült a hely.

Felkavarodó gyomorral nyalom meg kiszáradt, cserepes számat. Epe kavarog odabent. Nem tudom, honnan veszi kába agyam, hogy méreg lappang bennem, de biztos a dolgában, a testem pedig ki akarja vetni magából.

De olyan nehéz megmozdulni, mindenem kimerülten sajog, és ha helyette behunyhatnám a szemem, és lebeghetnék...

Megint felzúg a szél, bagoly huhog. Vonítás a messzeségből, kutyá vagy prérifarkas.

Semmiképp nem farkas, emlékeztetem magam. Ez Tennessee közepe, nem Alaszka.

A testem tiltakozón összerándul. *Nem számít! Takarodj erről a szörnyű helyről!*

De iszonyú fáradt vagyok, gyenge, és ha újra elszenderednék, talán arra ébrednék, hogy csak rossz álom volt ez az egész...

A kísértetujjak ismét végigsöpörnek a fákön, mire felriadok, és erőnek erejével nyitva tartom a szemem.

Felülök, a mögöttem magasodó fának támaszkodom. Képsorozat lopószik végig az elmémen: Jolenánál készülünk a bulira, feszengek a gigászi, fényűző kúriájukban, aztán megérkezünk a szabadtéri

buliba a fekete Range Roverjében. Mindketten leküldünk egy fahéjas felest, mielőtt csatlakozunk a többiekhez. Jolena kínált meg, rubinajkán mosoly, én pedig idegesen elfogadtam, hátha lelket önt belém az első sörözesem előtt. Kilógtam a társaságból, *igazából* egyikük sem ismert, csak Chance csaját látták bennem. Hiszen ezek a Camden Előkészítő Iskola Cápái, gazdagok, népszerűek és szinte kivétel nélkül seggfejek, kivéve Chance-t. Az iskola királyai. Ők döntik el, ki jöhet bulizni. Ők döntik el, megütöd-e a mércét.

A halántékom masszírozom. A tűz felé menet elsőként Knox Grayson, a focicsapat fő irányítóját és a Cápák vezérét láttam meg, a karjában... Tawny? Aha. Csak neki van ilyen napfénszerű, aranybarna haja. Nem pusztán csinos, de gyönyörű, a vagyon és a felsőbbrendűség páncéljában – *ó, bakker, hagyjuk már!* A nevemet se tudja.

Knox képe nem ereszt... a jobb halántékától lefelé, a markáns arcsontján át a felső ajkába metsző hosszú, ocsmány heg vezet. Az ördög. Hádész. Néha így hívom magamban, mielőtt kisöpröm a gondolataim közül, és makacsul elzárom. Valahányszor találkozunk a folyosón, a tudatalattimnak engedelmeskedve a nyakamba szedem a lábam, és iszkolok, mintha a pokol forró szele kergetne.

Knox végignézte a bevonulásom Jolenával, összehúzott szemében fenyegető szikra csillant.

Mégis, mit keresel te itt? Ez ült az arcán, ahogy elhúzta heges ajkát.

A röpke pillantásai... Ó, még hogy röpke? Inkább kivétel nélkül hatalmas, elsőprő és letaglózó, utána megvető, annyit sem értem a kereszttüzükben, mint egyetlen lélegzete, vagy a méltóságos iskolánkban lebegő porcicák...

De... ma este – *egek, még mindig aznap este van?* – megmakacsoltam magam, lenyeltem az iránta táplált kétségeimet, mert Chance jelent meg előttem. A mesés, édes Chance. Az egyébként ólmos

és gyenge szívem kissé erőre kapott. Ő is Cápa, a belső kör tagja, de *bír* engem. Nyár óta az enyém, rövid érintések és lassú csókok közegette. Amiből több, de annival több lehet! Illékony derű cirógat, mikor felidézem, ahogy megperdített, arcon csókol, és dalt kért tőlem. Hosszas gyözködés, hízélgés és még egy feles után felálltam valami platóra, és előadtam a *Skyscraper*-t Demi Lovatótól. Általános éljenezés volt a válasz. Még Jolena is mosolygott, pedig kétlem, hogy őszintén bír engem. Maga volt... a mámor.

Utána minden elködösült.

A fejemben turkálók, fintorgok az előtörő képek láttán. Chance is felbukkan, de már nem örül annak, hogy lát – ami furcsa, mert ő hívott meg. Egyenesen könyörgött. Mást is ígért, de hirtelen az arcomba mászik, megfeszül az álla, harag tombol a szemében.

Mit... mit tettem vele?

Nem tudja, hogy nem tudok betelni vele, és szentül hiszem, hogy ő talán más? Mindig kívárok a rózsaszín köddel. Mindig kívárok a szerelemmel. Állandóan. A zabolátlan szerelem sérülékennyé tesz, és...

Felejtsd el!

Mi a *baja* a testemnek?

Magányos könny csordul le az arcomon, vadul letörlöm, meglep a saját heveségem.

Elég, Ava!

Ez csak egy erdő és Isten a tanúd, aludtál már rosszabb helyeken is!

Mégis, újabb nedvességcsepp óvakodik elő a pilláim alól, pánik szorongatja a torkomat.

Egyszerűen berúgtam. Semmi több.

Nem történt semmi szörnyű. A világon semmi.

Csak... túl sokat ittam. Ennyi.

Zihálok, ahogy a fejemben egymást követik a bulizók arcai, a homályos vonásaik, akár egy elszabadult, szörnyű vidámparki attrakció torzító tükrei. Végignézem, ahogy Knox Tawnyval távozik. Utána Chance, egy másik lánnyal, mire meghasad a szívem. Jolena pedig összeség a klikkje tagjaival, miközben szúrós szemmel mérícskélnek.

Mit tettem?

Az események mind gyorsabban és gyorsabban hömpölyögnek körülöttem, míg végül kavargó gyomorral kétrét görnyedek, és okádok.

Tízéves koromban sikeresen meglógtam anyától egy búcsúban, azaz igazából mégsem, mert nagy ívben tett rá, mit csinállok, ha végül előkerültem. Bebújt a szélen sorakozó viharvert lakókocsik egyikébe, ahol a búcsúsok laktak. Aznap este egy kopaszodó, zsíros hajú, bozontos szakállú és vörös krumpliorrú férfit követett. Aki pénzt nyomott a kezébe, utána imbolyogva vették célba a kis fémházat, hogy eltűnjenek odabent, én pedig meg sem álltam a játékokig, már kinéztem magamnak az óriáskereket. *A búcsú legvérpezsdítőbb mene- te*, hirdette a villogó vörös fény, de miután a néni bekötött, és az égbbe lendültem, nem tagadom, sikoltottam, elfehéredő ököllel kapaszkodtam, biztosra vettem, hogy a következő forgást semmiképp nem úszom meg, mert úgyis lezuhanok, a zsigereim fémhulladéokra fröcs- csennek majd, mikor a gépezet a földhöz csapódik.

De nem sírtam. Egyszer sem. Még akkor sem, mikor visszamen- tem a lakókocsihoz, beosontam, és anyu a férfi előtt térdelt. Aki bo- káig letolta a nadrágját, anya keze pedig az ágyékát kényeztette. Anya szeme rám villant, aztán fel a férfira, és hamiskásan elmosolyodott. Egy hosszú, örökkévalóságnak tűnő pillanattal később pedig intett nekem. *Gyere csak, Ava! Kóstold meg!*

A férfi felhúzta a sliccét, és felém vetette magát, mire kiugrottam az ajtón, és futottam, ahogy a lábam bírta. A nyomomban maradt, miközben a kijárat felé menet elrohantam az óriáskerék, a bundás-virslí-árus és az aranyhalas játék mellett. Két napig nem láttam az anyámat.

Ava, könyörgök, koncentrálj, fogytán az idő, és fejbem nem vagy itt, a tested gyenge, ne rágódj anyádon, szedd össze magad, és menj menj menj menj menj menj menj menj menj...

Nagy szusszanással nyomom feljebb magam. Egek, úgy sajog mindenem! Az arcomhoz érek, sérülést keresek, de se duzzanat, se vér. Mindkét karom rendben, csak lúdbőrök a hűvöstől. Megdörzsölöm a mellkasom, hunyorgok a sötétben. A trikóm a nyakamhoz gyűrve, kilátszik a hófehér melltartóm, amit a Jóság Nővéreinek apái utaltak ki nekem. Mindkét kosár lejjebb csúszott, így óvatos, lassú mozdulatokkal megigazítom, visszahelyezem a mellem beléjük. Inkább bele sem gondolok, hogyan kötöttek ki ott, ahol.

A lábam reszketeg, de legalább megvan, és fújtatva nevetek, mint-ha halálos sebet várnék. A vurstli után a bulit is túléltem! Há!

Pillanat... Ösztönösen nyögök, mintha a testem már tudná, csak az agyam lenne lemaradva. A szoknyám a derekamra gyűrve, a csípőm fedetlen. Seholy a nővérektől kapott makulátlan fehér alsó. Tompán érzékelem a hátsómba maró levelek és ágak nyomását. Hiába kapok oda, hiszen semmiféle anyag sem fog varázsütésre ott teremni.

Ó, Ava, ó, Ava, pontosan tudod, mi történt – hogy lehettél ilyen naiv...

A nyakam nyújtogatva előrehajolok, és végigmérem az apró, lilás zúzódásokat a combom belső oldalán. Megérintem őket, egyesevel, és nyöszörgök a fájdalmas duzzanatoktól. Megdobban a szívem, ki akar törni a mellkasomból. Az arcom előtt feketeség táncol.

– Ne, ne, ne... – nyögöm, majd oldalra fordulva ismét hányok.
Végre szesz távozik.

Újabb emlékek – *valódiak egyáltalán?* – zúdulnak elő.

Bevetem magam a fák közé. Pisilnem kell. Jolena elkísért? Nem.
Megrázom a fejem, mikor egy másik, egy férfialak bukkan elő, hogy
fölém magasodjon, elvezessen onnan. Kézen fogott, még hozzá azzal,
hogy mondania kell valamit, és valamiért követtem...

Megérintem a számat.

Megcsókolt. Keményen.

A hajamba markolt, és lenyomott a földre.

Tisztánlátó döbbenet töri át a ködös emlékeket, éles késként me-
tél. A részletek kimaradnak, a legjava maga az üresség, de egy szörny-
nyel találkoztam ebben az erdőben.

Piper hangja csendül a fejemben. *Ne bízz bennük, Ava! Ma talán
hajrálány vagy, de az ő csapatukba senki nem juthat be.*

De... én csakis annyira akartam a közelükbe férkőzni, hogy
Chance-szel lehessek.

Helyet akartam magamnak a világában.

Hol lehet most?

Elmerengek, és ki tudja, meddig ücsörgök a fűben, az egyik pillá-
natban a történeteket emésztgetem, a következőben pedig visszatér a
zokogás, ahogy letaglóz a megmásíthatatlan valóság.

A fába kapaszkodva próbálok felállni, de visszacsúszok a földre.

Telnek a hosszú percek, a fák között világosan látom a hold útját.
Nemsokára újra lábra kell állnom.

Menni fog.

Muszáj lesz.

Valakinek szüksége van rám. Végigcirógatom az olcsó, arannyal
futtatott medálomat, megérintem a vékonyka láncot. Olyan apró

és ártatlan, mi lesz vele, ha nem vagyok mellette, ha nem tudok felkelni?

Sosem tudnám magára hagyni...

A gondolat erőt ad, éppen eleget ahhoz, hogy kimásszak a fák közül a nyílt tisztásra. Azon túl húzódik a vén dűlő, a végén pedig az igazi műút, ahol leinthelek valakit...

Halkan duruzsoló motorhang kíséretében fényszórók villannak előttem, egy kocsi fordul be a tisztásra. A feltámadó röpke megkönynyebbülés csúfos véget ér.

Talán ő az?

Fellobban a szorongásom, pánik kerülget, és égő izmokkal próbálok visszamászni arra, amerről jöttem.

Kivárom a reggelt. Kóvályog a fejem, de ráérünk.

A rejtőzködés mestere vagyok.

Mindig az voltam.

Elvakít a lámpák éles fénye, vadul kapkodom a fejem, menedéket keresek.

Futás, futás, futás...

Csoszogás töri meg a csendet, egy csapódó kocsiajtó, egy hirtelen kiáltás.

Belém hasít a félelem, eltakarom az arcom, szégyellem a védtelenségem. Én. ÉN.

Széles alak magasodik fölém, férfihang beszél hozzám, mire felpislantok. A fényszóró elvakít, így nem láthatom, ki az. Újra megszólal. Nem tudok felelni. Csak okádni.

Felém tart. Lehajol. Erős karok csúsznak alá, és felkapnak. Ficáncolok az ölében, harcba szállok vele, de csupán vergődök, nem dacolok, hol az a sokat látott lány, aki képes kiállni magáért? Kiürültem, egyetlen porcikám sem képes tiltakozni, miközben betesz

a kocsijába, és rám csattintja a biztonsági övet. Beszél, talán szólni szeretne, kérdezősködik, de azt sem tudom, hol áll a fejem. Tőlem nem várhat... semmit.

Hátrahagyjuk a mezőt, a kocsi sebesen halad, de annyira, hogy félregördül a fejem, és az elrablómra meredek.

Ki lehet ez?

Ismerem egyáltalán? Hunyorogva sikerült elcsípnem a szoborszerű állát és az összevont szemöldökét. Elfordul a feje, acélos tekintete az enyémbe mélyed. Talán haragot látok, és mikor nagy nehezen végre felismerem, a neve a nyelvem hegyén – beköszönt a teljes sötétség, ahogy elbódulok, és újra elnyel a feledés.

AVA

Tíz hónappal később

SZIKRÁZÓ NAPSÜTÉSSEN SZÁLLOK KI a sötétzöld, ódon dzsipemből, Louise-ből, és meglapogatom. A vezetőülés oldalán horpadás – már így szereztem –, a motorháztető és a sárhányók széle pedig rozsdamarta. Három nyarat pincéernősködtem Nashville belvárosának egyik lepukkant éjjel-nappali büféjében, mire megvehettem, és az egész világon egyes-egyedül őt mondhatom a magaménak. Minden borraivalómból gondosan félretettem, hogy összespóroljam az árát, márpedig a jatra sosem volt okom panaszkodni, mivel én vagyok a hely legjobb pincéernője, aki széles, szívélyes mosollyal fogad minden kamionsofőrt, melóst és hajnalok hajnalán beeső pityókást. Mikor nincs rám szükség a vendégtérben, a konyhát takarítom, kiviszem a szemetet, vagy felmosok. Valahányszor valamelyik felszolgáló lóg, vagy beteget jelent, Lou nekem szól, én pedig kikászálódok a nevelőotthoni ágyamból, és két sarkot kocogok a büféig, hogy félálomban is megszorgáljam a bérem. Mosolyra húzom a szám. Louise nem csinos, de az enyém.

Mellette egy karcsú, fekete Porsche parkol, a másik oldalán pedig egy vörös Maserati. Sóhajtok. Majdnem egy év telt el, mióta utoljára itt tanultam, de még mindig a régi nóta.

Egyetlen pillantással végigmérem az előttem elterülő birtokot. Üdv a Camden Előkészítőben, másik nevén a külön bejáratú poklomban, egy tekintélyes magániskolában a tennessee-i Sugarwood, az Egyesült Államok egyik leggazdagabb kisvárosának szívében, ahol egymást érik a szenátorok, a világhírű countryzenészek és a profi sportolók.

Bakfitty. Teszek rá. Rühellem ezt a helyet.

A vállamra lódított táskával rohanok át a parkolón, gyakorlottan kerülgetem a kocsikat, eszembe jut az egyik gólya, aki véletlenül meghúzott egyet, ráadásul éppen az egyik Cápáét. Később sarokba szorították a mosdóban, és lenyalatták vele a cipőjüket. Aki nem Cápa, az jobban teszi, ha messziről elkerüli őket. Semmit a szemnek. Semmit a kéznek. Mintha ott sem lennének. Ezeknek a szabályoknak hála éltem túl az első és a második évemet. A harmadikat... inkább hagyjuk, de most, az utolsó év hajnalán kénytelen leszek újra elővenni ezeket a szabályokat.

A szürke, bástyákra emlékeztető toronypárral körülvett, borostyánnal futtatott kétszárnyú ajtóhoz közeledve csak úgy dübörög a szívem a feszült félelemtől. Még nem hangzott fel a tanítás kezdetét jelző utolsó csengő, és pontosan öt percem maradt, hogy eljussak a szekrényemhez, aztán onnan az osztályba. Eleve késni terveztem, mert *egy magamfajta lánynak mindig van egy kurva terve.*

Kocogás közben az új egyenruhámat, a combközépig érő piros és arany kockás szoknyámat cibálom, amivel a vezetőség el akarta törölni a senkiket a valakiktől elválasztó határvonalat. Sok szerencsét!

Az egyenruha ellenére is közismert, kik itt a gazdagok, és kik a magamfajták. Elég szétnézni ebben a nyamvadt parkolóban!

– Szeretlek, Louise – motyogom. – Ezeknek a genyóknak úgylis mindent anya és apa tol a fenekük alá.

Megállok az ajtónál, nagy levegőt veszek. Egy iskolánál hétköznapi üvegajtóra számítana az ember, de ez a sulis minden, csak nem hétköznapi. Az ajtaja súlyos, ferdére vágott élű üveg, amit legfeljebb régi házaknál látni. Gólyakoromban még gyönyörűnek tartottam, pláne a vörös sárkányt, amit műgonddal metszettek a felső részébe, bezeg most... fúj. Ijesztőn, puffedten és ocsmányul szipolyoz, ellep, akár a sár, pedig nem győztem biztatni magam a Jóság Nővéreinek nevelőotthonától a Nashville belvárosáig tartó húszperces út alatt.

– Szikla vagy! – suttogom. – Az ajtó mögött pokolfajzatok és vámpírok leselkednek! – Vigyorgok. Bár úgy lenne! Karót rántanék, és a végén Buffy is elégedetten biccentene.

Sajnos, ezek csak hétköznapi emberek, akiket nem döfhetek le.

Lelapogatom a frissen sötétre festett, hátul vállig érő, elől kicsit hosszabbra hagyott hajam, ami nem is állhatna messzebb a tavalyi hosszú, szőke frizurámtól. A vágás és a festés egy terápiával ért fel. A magam kedvéért tettem, így akartam megmutatni ezeknek a seggfejeknek, hogy búcsút inthetnek a szívélyes ösztöndíjas kislánynak. Csesszék meg. Minden lelki erőm összeszedem, a múltra támaszkodom. Laktam már hajléktalanszállón. Az anyám a szemem láttára döfött tűket a karjába, a lábujjai közé, bárhová, csak elszálljon. A szemem láttára hajtott fel egy üveg vodkát reggeli gyanánt.

Hozzám képest ezek a gazdag ficsúrok csak pólyások.

Akkor miért remegek, mint a nyárfalevél?

Ne félj, rebegi egy hangocska.

Hideg szellő kíséretében lököm be a fényesen kivilágított folyosóra nyíló ajtót. Míg kívülről az épület múltbéli ereklényének látszik, odabent minden pihe-puha és fényűző, inkább emlékeztet egy milliárdos kastélyára, mint iskolára.

Még hogy a pénznek nincs szaga, ötlök fel bennem, miközben egy szempillantás alatt mindent végigmérek. Még mindig gyönyörű – ezt hiába tagadnám. Meleg, drapp falak. Fehér lambéria. Szegőlécek. Bórszékek. Mindez csak az előtérben. Habozó léptekkel indulok befelé. A falakon fenséges portrék lógnak, a régi igazgatók mellett öregdiákok bekeretezett képei az apró, mosolygó arcukat megörökítő tablókön. A srácokon öltöny, a lányokon fekete kosztüm. Az év végén az én képemet is kollázsba foglalva helyezik majd az *osztálytársaimé* mellé. Röpké, elfúló, már-már hisztérikus nevetés bukik ki belőlem, amit visszanyelek.

A körülöttem ügyelgő diákok – a lányokon egyforma kockás szoknya és legombolt nyakú, fehér ing, a srácokon lenvászon nadrág és fehér ing vörös-arany nyakkendővel – a fejüket forgatva bámulják, ki érkezett az első tanítási napon.

Tágra nyíló szemek.

Elálló lélegzetek.

Mély lélegzetekkel próbálok küzdeni az ideg ellen, a szívem mélyén már szánom-bánom a döntésemet, és legszívesebben sarkon fordulnék, hogy a nyakamba szedjem a lábam. De makacsul kitartok, dacolok az émelygéssel. Lenyelem, és gondos könyvelés után egy bezárt ládába suvasztom az érzéseimet. Láncot és lakatot képzelek a tavalyi emlékek köré. A viharos óceánba süllyesztem a borzalmakat. Ezt neked, harmadév! Fordulj fel szépen!

Fagyos pofát vágok, amit hetekig gyakoroltam, és végigmérek minden diákot, de egyikük képén sem időzők el sokáig.

Nem csal a szemetek, Ava Harris, a spicli szajha, aki a buli után meg sem állt a zsarukig, visszatért.

És maradni tervez.

Egy tisztességes végzős évvel összehozhatok egy koszt-kvártélyos menetet bármelyik állami iskolán, netán egy ösztöndíjat a *Vanderbilten*. *A Vanderbilten!*

Megborzongok a vágyakozástól. Én, egy tekintélyes egyetemen. Én, olyan csoporttársakkal, akik nem ismernek. Én, ahogy önerőből célt érek. Én, a saját utamon, ami ragyogó, egyenes és olyan átkozottul sima...

A lábam megelőzi az agyam, mert nekivágok a folyosónak, a tömeg szétválik, egyre többen vesznek észre, megtorpannak, tágra nyílik a szemük.

Körülöttem tapinthatón vibrál a feszültség.

Ha gonosz boszorka lennék, ördögi kacajban törnék ki.

Ökölbe szorul a kezem, a kitartásom a végét járja.

Jobb vagy bármelyiküknél!

De odabent üresen csengenek a biztató szavaim.

Piper siet hozzám, és a nyakamba ugrik.

– Visszajött! Visszajött a kedvenc csajszim! ISTENEM, ANNYIRA HIÁNYOZTÁL!

Éppen az ő lelkes, szívélyes arca hiányzott. Csinos; hosszú, vörösszőke haját két csat fogja hátra, ráadásul azóta a barátnőm, hogy elsőben közösen jártunk énekkarra. Neki botfüle van, én imádok énekelni. A Camden minden egyes koncertjén szólóztam AEE. Az Este Előtt.

Piper nem áll le, a nyári programom firtatja. Dolgoztam, magyarázom neki, mire azzal traktál, hogy ő meg a Yellowstone-ba ment a szüleivel és a két öccsével egy kínos, egész hónapos lakókocsis túrára.

Mosolyogva bólogatok, amikor a helyzet megkívánja, és a jelek szerint Piper azt hiszi, minden klappol. Helyes.

A homlokára tolja a neonrózsaszín macskaszem-szemüvegét, közben mosolyogva szorongatja a kezem.

– Fú, de örülök neked! A szüleim ragaszkodnak hozzá, hogy minél előbb gyere el hozzánk vacsorára! Rég láttak.

Tényleg.

– Amúgy, tudod, jól vagy? – szabadkozik.

Mielőtt felelhetnék, közénk furakodik valaki, de nem marad soká, csak egy hallható *spicli* erejéig.

A tolakodása erejétől lehull a táskám.

Szóval kezdődik.

Piper segít összeszedni a cuccaimat, közben a sunyin lökdösődő ismeretlen után fordul, és ráförmed.

– Vak vagy? – Utána: – Izomagy!

Felállok, és a nyakamat nyújtogatva lesem, ki volt az. Vörös haj, focista: Brandon Wilkes. Alig ismerem.

Piper kifújja az arcába hullott fürtöket, újra kedélyessé rendezi a vonásait, noha a tekintete ide-oda villan mindenkire, mintha kihívná őket, hogy csak merjenek szájalni velem.

– Szóval... örülök, hogy visszajöttél. Alig tudtunk beszélni, ami a te sarad, de se baj. Időt adtam, ahogy kérted.

A kesztyűs kéz nem a kenyere.

Nem hívtam, pedig kellett volna, csak éppen távol kellett tartanom magam ettől a helytől és a tanulóitól. Eleinte próbálkoztam, de mikor Piper előhozakodott a sulival, a focimeccsekkel, az óráival és a camdeni mindennapokkal, megragadott a bensőmben tátongó üresség, az emlékek és emberek nagy ívben elkerült, sötét ürege. Az

ő élete ment tovább – *így van rendjén* –, én pedig makacsul a múltban dagonyáztam.

– De most már itt vagy. – A mosolya minden, csak nem magabiztos.

– Aha. – Minden elérhető erőm beleadom egy halovány vigyorba. Tavaly Piper szülei vittek kórházba. Derék emberek. Dolgosak. Nem pénzesek. Piper ugyanúgy ösztöndíjjal került ide, mint én, és azzal jutott be a Camdenbe, hogy matekból és reáltárgyakból örületes tehetség. Ő itt lakik, Sugarwoodban, míg én a nevelőotthonból ingázok. Mielőtt tizenhat lettem, mindig egy apáca hozott suliba egy vén, sárga furgonnal.

Piper megugrik, mikor a hangosbeszélő bemondja a nevét, és csak úgy áradnak belőle a szavak.

– Hopp! Rohannom kell! Itt az anyám. Hihetetlen, de rögtön az első napon otthon hagytam a laptopom! A fejem is elhagynám! Órán találkozunk, oké? Aztán az első szünetben koccanunk, ugye? – Sebtében megölel. – Menni fog!

De... biztos ez?

Legszívesebben a nyakamba szedném a lábam, vissza a kocsimhoz, hogy örökre hátat fordítsak ennek a helynek, de ekkor eszembe jut Tyler, a kisöcsém. Célok... nem engedhetek.

Mire szólhatnék, a barátnőm már le is lép, úgy pattog végig a folyosón, mint Tigris a *Micimackó*ban. Jellemző.

Rögtön hiányzik, ahogy megérezem magamon a perzselő pillantásokat.

Poén, hogy az első és második évemben mennyire beleolvadtam a környezetembe. Bizony. Olyan lány voltam, aki lesütötte a szemét, és amennyire tőle telt, meghúzta magát, nehogy felhívja magára a

figyelmet a háttérével... egészen a harmadév előtti nyárig, mikor összefutottam Chance-szel egy könyvesboltban, és felkeltettem a figyelmét. Aztán az új tanév elején a fejembe vettem, hogy hajrálány leszek. Leginkább azzal győzködtem magam, hogy milyen jól mutat majd az egyetemi jelentkezési lapon, mellesleg biztosra vettem, hogy nem annyira időrabló, mint a foci vagy a tenisz – de igazából az ő kedvéért csináltam. Nemcsak Chance kellett, de a péntek esti meccsek és a belső kör bulijai is.

Micsoda. Hülyeség.

Egy világ választ el a szekrényektől, úgyhogy a hátizsákom szíját szorongatva áttörök a bábéskodók között. A diákság suttogása makacsul erőre kap, és terjed, akár a szökőár a tengeren.

Ördögöt a falra...

A Cápák közül a Grayson-tesók kerülnek eléem először, a falnak dőlnek, körülöttük hölgykoszorú. Knox és Dane. Ikrek.

Feléjük villan a tekintetem, makacsul megvető pofát öltök, végigmérem a két srácot, az egyforma, izmos testüket. Mindketten magasak, széles vállúak. Noha szinte egyformák, de igazából tűz és víz a kettő. Knox hűvös, sosem mosolyog, a heg az orcáján át az ajkába harap, megtörve a szája ívét és a hibátlan arcát. Nagyot nyelek. Bekaphatja.

Még csak az kéne, hogy egy egész évig rettegésben éljek!

Megrándul az ajka, mintha a fejembe látna, torz fintorba húzza heges ajkát, mire rámeredek.

Nem félek tőled, mondja az arcom.

Ő vigyorog.

Sűrű, mahagóni fűrtök seprik a gallérját, a szeme átható szürke, akár a fém, ráadásul ádáz, fekete pillák keretében. Semmi nem kerül el a figyelmét, amitől rám tör az ideg – már golyakorom óta, amikor

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

elcsíptem a pillantását, úgy vizslatott, mint egy különös bogarat. Mikor minden bátorságomat összeszedve merészen viszonztam a nézését – *Tetszik, amit látsz?* –, megvető gúnykacajjal elvétált. Alá tartozom. Porszem vagyok. Ki is mondta tavaly, az első meccs után.

– Mit akarsz? – mondja megvetően, mikor betolom a csapat öltözőjének ajtaját. Hüvös tekintete a szurkolói szoknyámra villan, onnan felfelé, a kulcscontom gödrére. Túl enyhe az idő a pulcsis egyenruhánkhoz, így estére V-nyakú, vörös-fehér mellényt húztam felső gyanánt, aminek a mellkasára CE-t, a suli kezdőbetűit hímezték.

– Hol van Chance?

Megdermed, aztán fújtató nevetéssel lehúzza magáról a tocsogó mezét és az alatta viselt párnákat is.

A vállá széles és domború, a mellkasát ritkás aranyszőr borítja, napbarnított, kidolgozott izmai hullámozása lefelé, a keskeny és formás dereka felé vezetik a tekintetet. A hasa akár egy szőrfdeszka, a pillantásom egy pillanatra elidőzik az apró csípőtetekóján, de nem tudom kivenni, mit ábrázol. Knox nem olyan kigyúrt izomagy, mint amit az ember egy született sportolótól elvárna, hanem igazi formás Adonisz, aki...

Lesütött szemmel meredek a padlóra. Mit csorgatom itt a nyálam? Chance az én párom.

Férfinevetés hallatszik az öltöző egyik mellékszobájából, talán a zuhanyzóból, mire meghunyászkodok, gondolom, arra lehet Chance.

Felpillantok, meg akarom kérni Knoxot, hogy gratuláljon a nevemben Chance-nek a két touchdownjáért, de cserben hagyunk a hangszálaim. Knox időközben kioldotta a fűfoltos nadrágját, és